

Eva Bach

MESTRA, TERAPEUTA I ORIENTADORA FAMILIAR

Eva Bach (Manresa, 1963) és professora de postgraus i dirigeix l'Escola de Mares i Pares de l'Institut Gestat de Barcelona. Ha assessorat institucions de diferents autonomies com els Cefire valencians. Ha escrit diversos llibres, com *Educar per estimar la vida* (Plataforma Editorial), que va presentar al Col·legi Sagrado Corazón Hermanos Maristas de València. Anima als docents a preguntar-se si el que els mou de fons és l'amor i l'alegria.

MIRIAM BOUJALI VALÈNCIA

❶ Al seu llibre afirma que es necessiten pares, mares i mestres enamorats de la vida i que així ho transmeten a l'alumnat. Vol dir que els qui no ho estiguen no són aptes per a educar?

❷ Som més aptes per a educar quan estem en sintonia i contents de la vida. Hem de transmetre que no és que no hi haja penes, és que la vida paga la pena malgrat elles. Quan ens hem desencantat de la vida definitivament, no podem transmetre la motivació que cal. La idea és educar perquè tinguen ganes de fer alguna cosa positiva amb la seua vida i per la vida. Si els donem a entendre que la vida és un desastre, com s'han de motivar?

❸ Però ningú controla que qui es dedica a educar estiga bé emocionalment...

❹ No hi ha cap filtre. Igual que es fan proves de coneixement i d'actitud pedagògica, hauria d'haver una entrevista per valorar els aspectes emocionals. Per exemple, a Finlàndia es valora que els docents facen algun tipus de voluntariat, d'acció social... A més, també s'hauria de preguntar quines lliçons o aprenentatges s'han tret de la vida, quines emocions de fons ens mouen... coses existencials, perquè estem educant per a la vida. És importantíssim i hauria de contemplar-se en la formació.

❺ El pessimisme que transmeten alguns adults és el que causa que hi haja adolescents amb depressió i «cansats» de la vida?

❻ És molt preocupant. No és normal que un adolescent o un xiquet estiga deprimat si no hi ha cap manca ni ha passat algun fet molt gros que explique una tristesa momentània. Els adolescents tenen pujades i baixades d'ànims, però no són permanents. Què pot haver darrerre? Un contagi emocional de l'adult, de la família, i de l'entorn. A més, tenim una vida cada cop més sedentària i passiva i amb les tecnologies hem perdut el contacte presencial i directe.

❼ Creu que en molts casos l'abús de les xarxes socials ve pel buit que senten els joves?

❽ Sí, quan la vida no t' il·lusiona o apassiona suficientment, quan al teu voltant no són capaços de transmetre entusiasme ni ganes de viure, hi ha un buit que s'ompli amb les xarxes. Els likes donen *subidons*, són emocions intenses però efímeres, i no sé si són reals: quantes persones t'ajudarien si et fera falta? Hem de promoure moments de vida fora de les pantalles.

❾ Defensa molt la importància de la vocació, però a molts joves se'ls diu que es facen mestres pels beneficis del funcionari.

❿ Hi ha hagut una època en què accedir al funcionari era la motivació principal. El pedagog Xavier Melgarejo deia que ser mestre és un gran honor perquè treballem amb el tresor de la nació. Qui no siga conscient i no estime als xiquets i l'educació, que plegue i que es dedique a altra cosa. Ha d'haver amor als xiquets, a l'educació, a l'ésser humà i a la vida en general. Si no, tindrem problemes.

❶ Se'ns oblidia ràpid com era ser xiquets, xiquetes i adolescents?

❷ Sí, recordem la nostra adolescència mitificada però veiem la dels altres com horrible. Oblidem ràpid la capacitat de meravellar-se, de descobrir, la curiositat i la il·lusió per allò nou de la infància. Recordem massa frustracions i ferides que no hem superat. Ho portem gravat, encara que siga d'una manera inconscient. Hauriem de mantindre viu el xiquet interior.

❸ Les famílies s'esforcen perquè als seus fills no els falte de res, però estos no es senten estimats. S'oblida allò fonamental?

❹ Estem molt equivocats pensant que als nostres fills els hem de donar coses. Tindre temps de qualitat amb ells és molt important; el millor que els podem donar som nosaltres i la nostra llum. En el llibre dic que els hi donem a llum però també els hem de donar llum, hem d'alimentar la seua flama i la seua estrella per dins, no per fora. Moltes vegades entenem la felicitat com una sèrie de conquestes externes, però l'accent l'hem de posar en com ens sentim.

❺ És possible fer que els menuts somien però, al mateix temps, mantinguen els peus a terra?

❻ Sí, hem de ser impulsors dels somnis dels xiquets i les xiquetes: dels seus, no dels nostres. És molt important que somien en gran, mai rebaixar el somni d'entrada, perquè una fita alta és el que ens fa caminar. Però hem de pensar que la realitat posa les seues normes i hi ha coses que no depenen de nosaltres. Allò important és tot el que ens donarà el camí cap als somnis, fins i tot quan no arribem. És la il·lusió i la realitat alhora.

❼ Defensa que els mestres són com jardiners: que educar és abonar, cuidar, fertilitzar...

❽ Ken Robinson deia que hem fet de l'educació un procés industrial i mercantilista, un producte molt programat. Hem de passar a una concepció més agrícola. El jardiner cuida i estima totes les flors, sap si cadascuna necessita més o menys aigua, sol, adob... els dona el seu temps i reconeixement i confia en la vida i la natura. Ens falta molt la visió de no forçar les coses, no es pot estirar dels brots.

❾ El professorat pot mimar cada «flor» amb les ràtios elevades?

❿ Certament és un handicap, però moltes vegades es tracta d'una frase en un moment determinat, com dir de veritat «confies en tu». Amb això pots arribar al cor d'un xiquet i donar-li un impuls meravellós, ser una llavor que creix.

❶ Afirma que, igual que per a la vida, l'educació ha de preparar per a la pèrdua. Per què no es parla de la mort a les escoles?

❷ És un tema que els adults no el tenim resolt, ens fa molta por i ens supera. Qui més qui menys, té dols pendants i moltes ferides. No hem de dir als xiquets que ens podem morir en qualsevol moment de manera bruta, però sí que hem d'explicar-los que tots ens morim, que tant de bo passe molt tard i que el que hem de fer és estimar-nos molt i aprofitar el temps.

«Oblidem ràpid la capacitat de meravellar-se i la il·lusió de la infància»

La mestra i assessora pedagògica, Eva Bach.

LEVANTE-EMV

